

Glasilo „Slovenskega čebelarkega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. L.: Mesečna opravila. — Cand. prof. Anton Jarc: Slepa čebelna uš. (Naravoslovska črtica.) — T. Kurbus: Mednarodna čebelarkega razstava na Dunaju. — P.: Odmevi. — Fr. L.: Kako si vzgojiti izvrstne čebele? (Konec.) — Dopisi. — Razno-terosti. — Vprašanja in odgovori. — Izkaz udov. — Vspored čebelarkega tečaja. Listnica uredništva. — Oznaniła.

Mesečna opravila.

(Piše Fr. L.)

Rožnik.

Čebele so na vrhuncu svoje delavnosti. Ta mesec je povsod dovolj paše. Le vremena treba, da jo zamorejo izkoristiti. Stavba satov v plodišču očitno napreduje, celice z zalego se polnijo, prazni prostor med okvirki skoro do dobrega zamašen z mladimi čebelicami, matičnjaki že zaleženi. Čas rojev, čas prve žetve! Kakor hitro je prvi matičnjak pokrit (deseti dan po vložanju jajčeca), čebele rojijo; seveda ni pravila brez izjeme!

Roj, roj! To je veseli klic za vse čebelarje! Pa tudi nečebelarji roje radi opazujejo — seveda od daleč! Če se nam ne ljubi loviti roja in plezati po drevju, ga lahko ujamemo pri panjevi bradi v vršo ali prestrezalo s kljukicama zatakajeno v žrelove stene. Ker gre matica navadno v sredi roja, zato se nam ni treba bati, ako smo urni in smo že poprej slutili roj, da bi nam matica ušla in le čebele v vršo ujeli. Vršo z rojem obesimo v senco in jo proti večeru spraznimo v pripravljeni panj. Če se ni treba bati, da bi nam roj ušel, oziroma se kam nerodno zsedel, pustimo ga zleteti, zlasti če se v bližini čebelnjaka nahaja nizko drevje. Ko se je roj zbral v kepo ali grozd, spravimo ga z otresenjem veje ali pa z veliko žlico v novopripravljeni panj. Če imamo panjove velike mere in jih težko prenašamo, tedaj v

mali ujemalnik ali pa navadni zaboječek in iz tega jih stresemo v panj. Najbolje pa je, če je ujemalnik tako urejen, da vanj obesimo za roj odločene satnike in te potem, ko so že s čebelami obsedeni, prenesemo v novo jim namenjeno bivališče.

Na ta način se čebele najmanj razburjajo in ni nobene nevarnosti, da bi matico poškodovali. Novemu panju obesimo nekaj satnikov po množini čebel in sicer vselej med dva dodelana satnika eno medsteno (umetni sat), ker, ako bi roju dali same medstene, jih s svojo težo odtrgajo ali pa zvijejo. Omenil sem, da po množini čebel smemo dajati gotovo število satnikov, ker ako bi jih dali preveč, ostali bi lahko nedodelani. Kadar tiste dodelajo, se jim plodišče razširja, kakor že omenjeno v prejšnjih številkah „Slov. Čebelarja“.

Prvi roj (prvec) zapušača panj s staro, oplojeno matico. Temu denemo v novo stanovanje le začetke satnikov, ker hitro v stavbi napreduje. Kadar v matičnjakih matice dorastejo, kar s kvakanjem naznanjajo, izleti deveti dan po prvcu drugi roj (drujec) z eno ali večimi mladimi maticami, po treh dneh pa ubožček trekovec, katerega pa ne maramo in zato ga po odstranjenju matičnjakov vrnemo izrojencu. Ravno tako naredimo s poznim družcem. Tem rojem damo nekaj dodelanih satnikov, nekaj pa medsten po množini čebel. Roju prvcu s starejšo matico ali z matico ne najboljših lastnosti, vzamemo matico, prvca pa izrojencu vrnemo, da roji s pevko, neoplojeno matico. Kdor mara samo za prvca, lahko potem obrne vso moč čebel na medarenje. Seveda mora izrojencu tekom enega tedna vse matičnjake razven enega odvzeti. Ko se je plodišče napolnilo s čebelami, da jim prične prostora primanjkovati, se jim odpre medišče, v katerem lahko porabimo vse starejše satovje, seveda prazno moljev in zalege.

Da nam ne pride v medišče tudi matica, ločimo ga od plodišča s Hanemannovo (matično) mrežo. Če je medišče nad plodiščem, te treba ni, ako satnike v medniku obesimo navskriž z onimi v plodišču in pustimo malo več prostora med plodiščem in mediščem. Čebele privabimo v medišče z enim satnikom iz plodišča, napolnjenim z zalego. Najraje gredo čebele v medišče, ki je zraven plodišča in ima svoje žrelo v isti visočini kot v plodišču na isti bradi, ki je, rekel bi nadaljevanje plodiščevega žrela. Medišče je pa ločeno od plodišča ali z matično mrežo ali pa z deščico, spodaj pri dnu 1 cm visoko izžagano. Tako medišče ima pred onim, nahajajočim se nad plodiščem, tudi to prednost, da je v njem ista gorkota kot v plodišču. Nasproti temu je pa v medišču nad plodiščem, zlasti ob lepem poletnem času, prehuda vročina! Z medom napolnjeno, s pokrovci že deloma zaprto satovje izpraznim v točilu, katero treba polagoma vrteti, zlasti če je mlado satovje. Izpraznjeno obesim zopet v medišče, če traja izvrstna paša še nadalje.

Rojev je bilo mesca maja veliko. Kranjski panjiči so že rojenje većinoma končali. Zgodnji prvci, v navadne škatle vsajeni, bodo gotovo še porojili, ker je dobra paša. Panjovi z veliko mero so nekoliko kasnejši, a zato so njihovi roji veliko večji in prehitijo one. Do Kresa se ni treba braniti rojev! Če bode ugodna jesen, si za zimo na ajdi in resju dovolj

živeža naberejo tudi srednji panjovi. Slabe roje (drujce, trekovce i. t. d.) združujmo, oslabele pa ob času izletovanja prestavimo na mesto močnih izrojencev, ki imajo še silno veliko zalege in tem odkažimo poljuben nov prostor.

Dna panjev pridno vsaki dan postrgajmo!

Slepa čebelna uš.

Naravoslovska črtica.

Vsako živo bitje na zemlji ima svoje sovražnike. Človek ni brez njih, a tudi vsaka najmanjša živalica se jih mora vedno braniti. Ni se nam treba tedaj čuditi, da tudi čebela ni prosta raznih neljubih gostov. Ker je gotovo za vsakega čebelarja ne le zanimivo, marveč tudi koristno in večkrat celo potrebno poznati te kvarljive, sovražnike tako ljube mu čebelice, namenil sem se cenjenim bravcem „Slov. Čebelarja“ opisati vsaj nekatere važnejše.

Danes naj opišem za enkrat slepo čebelno uš, naravoslovci jo zovejo z latinskim imenom *Braula caeca*. Velika je ta živalica tako kakor makovo zrno, a tudi po svoji zunanji obliki in barvi mu je precej podobna. Ako jo denemo pa pod drobnogled, vidimo jo tako, kakoršno jo kaže naša slika. Telo je podolgasto okroglo, rdeče-rjavkasto in s kratkimi ščetinami poraščeno. Glava je primeroma velika in skoro trioglata. Oči nima, od tod tudi njeno ime; pomagati si mora s svojimi tipalkami, katere ji vsaj nekoliko nadomestujejo oči. Noge so primeroma jako debele in oborožene s posebno pripravo, da se more obdržati na vsaki še tako gladki ploskvi.

Čebelna uš spada med živali, ki jih imenujemo zajedavke, živi se namreč od sokov, ki jih nabira in pripravlja čebela zase. Glavno torišče ji je hrbtni ščitik čebele. Tamkaj se s svojim rilcem vsesa in žedi mnogokrat več ur nepremično na svojem mestu. Včasih se spusti pa tudi na sprehod po čebeli in teka brzo po njej sem in tja. Pri tem pa je tako oprezna in varna v svojem kretanju, da tudi takrat, ako čebela leti iz ulujaka na pašo, ne pade z nje na tla. Ako se pa to slučajno vendar zgodi, potem je zgubljena; pomagati si ne more več in že v par urah pogine. Le uši, ki so se razvile ravno iz bub, žive kake štiri dni; ako se jim pa v tem času ne posreči zlesti na kako čebelo, poginejo lakote.

Čebelna uš je razširjena ne le po naših krajih, ampak tudi po Nemčiji, po Francoskem in Italiji, le na Ruskem je doslej še niso zasledili. Navadno ima vsaka čebela, naj bo že matica, trot ali navadna čebela, samo po enega takega gosta, a večkrat se naselijo na njih tudi v večjem številu. Zlasti priljubljene so jim pa matice, ki so ž njimi včasih čez in čez pokrite. Dr. Dönhot je naštel некоč na eni sami matici 187 uši.

Plode se najbrže na čebelah samih; a samice ne ležejo jajčic kakor druge žuželke, marveč ta se izležejo že v materinem telesu in se hranijo s sokom,

ki ga izločuje neka posebna žleza. Šele ko so popolnoma dorastle, leže jih samica, ali, bolj prav rečeno, takrat popadajo na tla, kjer se takoj zabubijo in v 13 dneh prileze iz bube mlada uš na dan. Prva in edina skrb njena je sedaj zalotiti kje kako čebelo; kakor hitro se ji to posreči, brž se povspne nanjo in potem je preskrbljena. Le redko se zgodi, da bi se preselila na drugo čebelo.

Ako se pojavijo čebelne uši le semtertja v malem številu, potem ne napravijo mnogo škode. Vse drugače je seveda, če se kar v celih tropah naselijo po čebelah. Delavke postanejo nekako lene in ne opravljajo svojega dela tako pridno kakor prej, zlasti pa škodujejo matici, katero ovirajo, da ne more leči jajčic, mnogokrat se celo zgodi, da pogine.

Tako nenevarna tedaj čebelna uš vendar ni. Prav stori zato čebelar, ako večkrat pregleda svoje čebele in, ako zapazi kaj sumljivega, hitro poseže vmes. Različne pomočke priporočali so že proti čebelni uši, najboljši in najzanesljivejši pa je gotovo naftalin. Kavino žličico naftalina nasuj na polo papirja in porini jo pod satovje, da pokriva v panju dno. V enem dnevu ležale bodo vse uši do zadnje na papirju in potem jih lahko pokončaš. Prvi pomoček pa je tudi v tem slučaju, kakor v vseh drugih, snaga. Očedi zato večkrat v panju dno vseh odpadkov in s tem zatreš že v kali ne le to kvarljivko, ampak tudi še mnogotere druge.*) Cand. prof. Anton Jarc.

Mednarodna čebelarska razstava na Dunaju.

(Poroča T. Kurbus.

Ta razstava, ki se je vršila od 4. do 26. aprila, je bila najlepša in najsjajnejša, kar se jih je vprizorilo do sedaj na Avstrijskem; veščaki, med njimi tudi očak dr. Dzierzon, so trdili celo, da kaj takega še ni videl svet. Ponujala je pač čebelarjevem očem toliko, da si koj ostrmel. Tudi Njega Veličanstvo presvetli cesar in pokroviteljica Nje cesarska Visokost nadvojvodinja Marija Jožefa sta jo obiskala ter se jako pohvalno izrekla o nji.

Pristopna je bila vsem narodom, vendar je bil slovanski živelj — izvzemši „Slovensko čebelarsko društvo“ — le pičlo zastopan. Razstavljavec je bilo skoraj 500 iz Avstrije, Rusije, Belgije itd., celo dva Amerikanca sta razstavila.

Videl si tukaj krasen med v vseh barvah in oblikah, kakor beli čisti od sadnega cveta, akacije, lipe itd. do temnega ajdovega. Isto je bilo z voskom.

*) Predolgo naftalina ne smemo pustiti v panju; nekemu češkemu čebelarju se je čez dva dni vsled naftalina izselila vsa družina iz panja. Večkratno umivanje podnic z razredčeno karbolno kislino tudi zanesljivo pomaga. — Sploh se čebelne uši prikazujejo v večji množini posebno poleti in jeseni, zlasti kadar se paša odtrga, in najraje v slabotnih in tacih panjih, ki imajo staro matico. Ušivi matici sicer lahko oberemo uši, a najbolje je, če jo zamenjamo z mlado, in podnico ob jednom večkrat osnažimo in umijemo. Živalni panji z mladimi maticami dobe le prav redkokdaj uši. — Op. ured.

Videti je bilo voščene kipe, tam komade, kakoršni so naši dvevederski sodci, tam zopet majhne hlebe, kakoršni se pri nas prodajajo. Lepo je bilo gledati tudi natančno tiskane umetne sate iz lepega, čistega, belorumenega voska.

Čebelarskega orodja, potrebnega kakor tudi nepotrebnega, je bilo toliko, da se ga nisi mogel nagledati.

Jako zanimivi so bili na ogled postavljeni živi sovražniki čebele, od ptičev s srakoperjem vred, do vseh štirinogatih sladkosnedežev, kakor veverica, kuna, dihur, lisica, jazbec in celo medved; natlačenih in v podobah pa nebroj.

Različna društva so tukaj tekmovala, a kar se tiče živih čebel, katere so tudi bile v razstavi, zavzema gotovo prvo mesto čebela kranjske pasme. „Slovensko čebelarsko društvo“ je postavilo ličen in prostoren čebelnjak s 25 plemenjaki, katere so razstavili društveniki Ambrožič, Bile, Črnagoj, Eller, Kunovar, Kurbus, Makarovič, Pangerc, Rojina in Žnideršič. Odlikovani so bili z 18 različnimi odlikovanji. Lep je bil tudi Ungerjev čebeljak iz Šiške pri Ljubljani. Ta je bil namreč sestavljen iz neotesanih smrekovih debele ter pokrit in obit s smrekovim lubjem, ozaljšan s cvetočim resjem in češnjevim cvetjem. V teh čebelnjakih sem gledal zadnji dan razstave naša krepka ljudstva, medtem ko so čebele drugih pasem (nemške in italijanske) vsled slabega velikonočnega vremena bila popolnoma oslABLJENA. Saj so se pa tudi kupčevalci za naše čebele živalno oglaševali. Ker so bile naše čebele res najkrepkejše in so razstavo živih čebel naše najbolj povzdignile, se mi zdi čudno, da ni dobilo naše društvo enega izmed prvih daril!

Vrnimo se zopet k razstavi. Tržni urad mesta Dunaja je razstavil vosek iz raznih dežel, kakor iz Italije, Kitajskega in še drugih. Našel si tukaj različne primese za vosek, kakor stearin, kolofonij, rastlinski vosek, cerezin in mnogo tacih snovi. Tudi vsled različnih primesi nepristen vosek in med je bil v tej skupini.

Največji skupini sta bili oni državne čebelarske šole v Gödöllö in čebelarske šole avstrijskega čebelarskega društva na Dunaju. Vendar je bila prva dosti lepša ter se dunajska šola nikakor ne more z ogrsko meriti.

V prvem nadstropju si našel dele čebelinega telesa preparirane ter si jih lahko ogledoval skozi povečevalno steklo. Poučljiva je bila tudi razkrojitev medu. V eni posodi je bilo 1 kg medu, v poleg stoječih primerno manjših pa deli tega kilograma, namreč: sladkor, voda, vosek, cvetlični prah, pepel in mravljijska kislina.

Impozantna je bila dekoracija prostorov in ta je privlekla tudi mnogo občinstva. Nasproti glavnemu vходу je bila na platno našlikana vas. Pred hišami se je razprostiral lep park in v parku je stal velik bel kip cesarja. Zeleno drevje in vejevje je delalo tu in v ostalih prostorih na obiskovalce prijeten utis.

Pa tudi poslopje z velikim vrtom je takorekoč za tako razstavo ustvarjeno. Pravi se mu „cvetlične dvorane“ ter je lastnina c. kr. kmetijske družbe za Nižje Avstrijsko. Leži pa tudi v lepem delu Dunaja, na „Parkingu“,

nasproti ljudskemu vrtu (Volksgarten). Na ta način so naše čebelice tudi tam, sredi tega velikega mesta 26. aprila lahko nosile obnožino v svoje domove.

Tako velikansko čebelarstvo opisati natančno je skoraj nemogoče. Iz podrobnih opisov vseh osmih oddelkov razstave nastati bi morala obsežna knjiga, a za našega „Čebelarja“ naj zadostujejo te vrstice, s katerimi sem hotel podati društvnikom le majhno sličico velikega podjetja, s katerim se je pokazalo na kako visoki stopnji stoji dandanes čebelarstvo. O kaki posebnosti iz te razstave spregovori morebiti še kdo drugi pozneje.

Odmevi.

III.

V prijaznem mestu, pod katerim šumi hitra reka in spira sive skale, na katerih se dviguje stari grad potomcem pomnik nekdanjih slavnih dni, biva čarovnik. Zlati križi na cerkvah, v katere se solnce bleščeče upira, predno zatone za goro, na kateri je bela cerkvena, posvečena sv. puščavniku, ki iz ribe toči vodo, njegov mežnar pa žejnim romarjem dober cviček, niso mogli pregnati njegovih čarovnij iz naše dežele. V temnih prostorih zakopan vari in kuha različne zeli ter napravlja iz njih čudodelne sokove. Osoren je njegov pogled, a on samo „grdo gleda, a dobro misli“; pri prvem pogledu se ti zdi neprijazen, brada mu srši v vse vetrove; toda čarovnik ima zlato srce, in če se le nekoliko seznaš z njim, ni te biti treba strah, da bi te zaklel in začaral, posebno če si čebelar; saj je on sam začaran prijatelj čebelic in če govori o teh svojih ljubljencih, odpre se na široko njegovo srce. Prijetno je pa tudi kramljati pri njegovih čebelah. Že čebelnjak je zanimiv; dičijo ga pisane končnice, ki nam kažejo spodbudno življenje čebelarstva patrona Joba na gnoju, ko čebele pase; ganljive so podobe, ki pripovedujejo o lovčevem pogrebu: lisjaki neso rakev, na nji sedi zajček, medved poje libero, krokarji pobožno molijo roženkranc; nasmehneš se in še čarovniku uide mal smehljaj, če pogledaš, kako zajec in lisjak lovca brijeta; ne zdržiš se pa glasnega smeha, če vidiš stare babure bezljati v babji malin, iz katerega pridejo v veliko veselje pokornih možev kot čedne babnice na dan.

Če ti pa odpre čarovnik čebelnjak, čudiš se, kako prijetno in pripravno ima vse čebelarstvo urejeno. Zvesto sem ga poslušal, ko mi je razlagal svoje čarovnije, kako se mora popraskati, da se ve, kje leže matica in kako daleč so čebele že med nanosile; s posebnim praskom se tudi zve, če je matica stara ali mlada. Vse to mi je drage volje razložil; pridobil sem si njegovo zaupanje s svojim odkritim obrazom; amplius lava me! Prijatelja urednika je pa nekoliko postrani gledal, ker ga ima na sumu, da dobiva pri drugem, močnejšem čarovniku poseben svinec in smodnik, zaradi katerega slovi kot znamenit lovec, kar tudi jaz potrdim (seveda s skrivnim pridržkom), kolikor ga poznam iz lastne skušnje. Toda čarovnik je bil včasih le ne-

zaupen in je delal čudne kraže pred njim. Žgal je tudi posebno v hudičevem olju prekuhano čebelno smolo pred njim; ali mu je hotel njegovo hudobijo prekaditi ali kaj družega, tega mi pa ni zaupal. In vest me sili povedati častitim bravcem, da se me je večkrat prijela grešna misel, zlepti s smolo čarovnikove muštace, da bi bile malo bolj spodobne, toda bal sem se ga, ker ima veliko moč,*) če tudi imam jaz hude žegne.

Tega čarovnika sem se živo spominjal, ko sem v Gerstungovem čebelarskem listu bral naznanilo dr. Edvarda Krulla na Nemškem, ki je v več slučajih ozdravil z mravljinčjo kislino jetiko, raka, pa tudi vnetje ledvic. Ljudje, katere je ozdravil, so bili vsi že slabotni. Da je to res, priča nam toliko grčavih korenin med čebelarji, katerih se ne prime nobena bolezen, ker jih čebele pridno pikajo. Zato je tudi med tako zdravilen, posebno pri pljučnih boleznih, ker mu čebele primešavajo mravljinčje kisline in sicer, kakor se je izračunilo, na 1 liter strdi 5 kapljic kisline (0,01186 %).

Ker sem že ravno pri mravljinčji kislini in piku, naj omenim misli različnih čebelarjev, katera ura dneva je najbolj pripravna za različna opravila pri čebelah. Nekateri svetujejo ukvarjati se s čebelami zgodaj zjutraj ali pa proti večeru. Zjutraj je mlado satovje vsled nočnega hladu nekoliko krhkejše in se ne lomi tako rado, kakor pri opoldanski vročini. Zvečer ali popoldne z dobrim uspehom dodajajo čebelarji panjem nove matice. Nekateri radi čebelarijo od 9—12 ure dopoldne. Ta čas je po mojih skušnjah tudi najbolj prijeten, ker starejše čebele so vse na paši, mladice so pa pohlevne in še nekoliko plašne ter ne pikajo toliko. Prav prijeto je opravljati dela v panjih tudi zjutraj od 5—8 ure, ker čebele vsled nočnega hladu niso tako gibčne, toda samo poleti; jeseni in spomladi je zrak premrzal, in kdor bi tako ravnal, bi se mu razhladil odprti panj in mnogo čebel bi otrpnilo in poginilo. Zvečer so pa čebele rade srdite, če tudi ne vedno; čebela ima tudi svoje muhe, kakor vsak človek in večkrat ne pomaga nič, če jih tudi z rokovicami prijemlješ; okoljejo te, da se sam sebi smiliš.

Ali so lastovke, rudečerepke in senice škodljive? Učitelj Hintermayer je dolgo opazoval omenjene tice, a kar so tičice lovile, so bile le muhe, pajki in posebno sadni škodljivci. Le meseca maja so senice pobirale otrple čebele raz cvetice. Ne lovite torej, čebelarji, teh koristnih tic, pač pa v e š č e. Priprost način loviti jih, priporoča P. B. Elsener v „Badiški Čebeli“: V skledo, napolnjeno z vodo, je postavil visok kozarec, ki je bil do srede poln vode, na vodo je pa vлил laškega olja. Na olje je položil dušico, kakor jih rabimo pri nočni luči. Svetloba vabi večše, katere padajo v vodo. Še bolje je namesto vode obtežiti kozarec s svincem ali peskom, na katerega vlijemo še-le olje; svetloba je tako pod površino vode, če je kozarec zadosti visok. To je jako praktično, in vsak lahko to poskusi, samo če ne bodo praznoverni ljudje menili, da je dotični čebelar čarovnik, ali da straši v njegovem čebelnjaku, če morda celo ne cveté zaklad, kali?!

*) Še kuža Lump, ki je posebno prebrisan, a je svoje talente zakopal, s posebnim spoštovanjem lazi okoli njega; gotovo se boji, da bi mu začaral klobaso, da bi mu običala v goltancu.

Iz prejšnjih števil „Slov. Čebelarja“ nam je znano, da prvak ameriškanskih čebelarjev Doolittle ni poseben prijatelj vednega prenavljanja satovja. On ima že več ko 25 let staro satovje, in čebele, ki se v njih ležejo, niso nič slabejše od družih. Nek drug star čebelar ima že 40 let staro satovje v vališču brez vseh škodljivih nasledkov. Govoričilo se je sicer, da čebela pusti svojo srajčico v luknjici, ko gre iz nje; če se nabere več tacih srajčic, da se celice zožijo itd.; a to ni res, ker čebele postržejo srajčice iz luknjice in le na dnu ostane srajčica, ker je čebele ne morejo izvleči. A nek radovednež, ki je moral tudi v skrivnosti čebelnih srajčic vtakniti svoj nos, je izračunil, da dno vsled tenkosti kožice tudi čez precej let ne postane veliko debeleje. Misel, da so v tacih starih piskreih izležene čebele manjše, je bosa, ker čebela dobi normalno velikost šele po preteku 48—72 ur. Doolittle je silil matico leči čebele v trojih piskreih, ki pa tudi niso bile večje od čebel, izleženih v čebelnem satju. Splošno znano je itak, da je staro satje boljše od mladega, ker bolj gorkoto drži po zimi (seveda moramo paziti, da je čebelno, ne trotje).

Isti Doolittle je pa posebno gojil matice ter je iznašel celó nove metode, po katerih se tudi ravnajo Švicarji; a sedaj pa pravi Doolittle: Dolgo vrsto sem vedno obnavljal matice; sedaj pa prepuščam vso skrb čebelam, da same po previdnosti preležejo matico. Čebele boljše presodijo potrebo nove matice ko najboljši čebelar.

Vse to je napotilo znamenitega švicarskega čebelarja H. Spuhlerja k premišljevanju, in jedro njegovega lanskega predavanja o tem predmetu je to-le: Matica mora biti mlada, ker je mlada rodovitnejša od stare,*) zalega se hitreje množi in panj lože izrablja medeno pašo. Pri navadnih kranjskih panjih imamo večjidel mlade matice, ker naša koritica le prerada rojijo. Tega naravnega obnovenja matic pri rojenju se drži bržkone tudi Doolittle; to je najbolj priprost način, a vsako leto pa tudi panji toliko ne rojijo, kakor bi radi, posebno če vreme nagaja. Vendar preležejo v treh letih čebele same matico, kakor so poročali lansko leto skoraj vsi švicarski opazovalci; seveda ne smem zamolčati, da so panji tudi večkrat postali brezmatični. Matičina prelega se sploh prigodi večkrat, kakor se navadno misli. Kolikrat najdemo pri pregledovanju panja novo matico! A ne samo dve in tri leta stare matice preležejo čebele, ampak tudi enoletne. Potreba torej vodi čebele pri prelegi. Potreba naj vodi čebelarje pri obnovenju matic. Če je panj dober in si zadovoljen z njim, pusti matico pri miru; le če je panj bolan, in če si sam pomagati ne more, naj mu pomaga čebelar, kakor tudi zdravnika le k bolnikom kličemo. Pomagaj brezmatičnemu in slabotnemu panju, ki ima nerodovitno mater, a dobrega pusti pri miru!

Nekateri čebelarji (pa ne pri nas) prenavljajo vsako leto ali vsako drugo leto matice, ne glede na to, ali je matica stara ali mlada, rodovitna

*) Znani Preuss podaja o tem vprašanju s številkami podprte dokaze, da je panj z mlado matico boljši; a ker nimam slučajno knjige pri rokah, ne morem častitih bravec zadovoljiti z natančnejimi podatki.

ali ne. To je nekoristno in zamudno delo. Potreba in korist naj vodita čebelarja pri vseh njegovih opravilih. Glavna reč je, da imaš vedno močne, živalne panje; potem imaš gotovo dobre matice. Izmed dobrih panjev puščaj najboljše za plemenjake; v tem obstoji vsa čarovnija previdnega in pametnega čebelarja. P.

Kako si vzgojiti izvrstne čebele?

(Piše Fr. L.)

(Konec.)

Slednjič še nekaj o uporabi odgojenih matic.

Pri kakšnem čebelarskem ljudstvu treba zamenjati starejšo matico z novo, je bilo omenjeno.

Pripomniti treba, da se umen čebelar ne bo nikdar zanašal na zadostno plodovitost pri matici, ki je že dve leti legla, ko bi tudi bila prej silno plodovita.*)

Da pa imamo pregled in strogo kontrolo nad panjovi v svojem čebelnjaku, treba gotovo imeti natančno urejevan zapisnik glede starosti in kakovosti matice, moči plemenjaka, rojev in dobljenega medu. Na spomin se nikakor ni mogoče zanašati, ako imamo večje število panjev. Vsako leto treba eno tretjino matic zamenjati z novimi, ako nismo prveev odločili za medarenje in jih v jeseni ne nameravamo zrušiti, t. j. matico uničiti in čebele s plemenjaki združiti.

Res da se dostikrat smili človeku matica, ki je tako pridno skrbela za razvoj svojega ljudstva in ki še zadnji čas spada med dobre, plodovite matice, a pomisliti treba, da je zima dolga in v tem času da lahko zgubi svojo plodovitost. Mogoče je sicer, da bi tudi tretje leto popolnoma še zadostila svoji nalogi, a gotovejše je, da isto ložje izvrši za eno leto mlajša matica, ako je bila po načinu, v teh člankih opisanem, odgojena.

Skratka velja za nas pravilo: vse matice, ki so starejše, ali ki so sicer mlade, pa ne zadostujejo našim zahtevam, odstraniti in nadomestiti z onimi v valilnici odgojenimi. Iz take valilnice jih uporabimo, kadar nam ljubo. Res pa je, da jih ne smemo v valilnici pustiti po cele mesce, ker ne morejo na malem prostoru pri skromnem številu čebel razvijati svoje delavnosti. Uporabimo jih a) pri umetnem roju, b) pri zameni matic v plemenjakih ali v roju.

Ad a) Nočem čakati roja plemenjaka, ki je za roj dosti močan. Vzamem torej takega plemenjaka in ga postavim na kak poljuben prazen prostor. Na njegovo mesto postavim prazni panj z zaprtim žrelom. Vanj denem po množini čebel letavk prejšnjega plemenjaka nekaj satnikov s celimi medstenami ali že dodelanimi satniki. Med te pa obesim dva satnika s čebelami in oplojeno matico iz valilnice. Panj sedaj dobro zaprem in žrelo odprem —

*) Primerjaj z zadnjimi tremi odstavki »Odmevov!« — Op. ured.

in umetni roj je gotov; pa kako napreduje! Onemu pa, ki je na ta način izgubil vse letavke, podajam 10—14 dni nekoliko z medom oslajene vode. V pol litru vode raztajam četrť litra medu in pokuham.

Nekateri čebelarji priporočajo tudi umetne roje z ometenjem čebel na bradah kranjskih panjev leno čepečih. V prazni panj namreč predenejo satnike s čebelami in matico iz valilnice in ga oskrbijo z zadostnim številom medsten ali dodelanih satnikov. Potem gredo od panja do panja in čebele raz brade zmetejo v škatlo in poškropivši jih z medeno vodo, vržejo jih v mednik panja. Žrelo panja je zaprto in iz mednika s skozi majhne luknjice nove pometene čebele polagoma zmužajo v panj. Če se to zgodi kasno zvečer — posreči se. Ali po dnevu ni ta način delanja umetnega roja priporočljiv, ker so čebele kaj hude in ne varčujejo z želi! Temu roju podamo takoj pri zaprtem žrelu mlačnega medu, ob temi mu odpremo žrelo in drugi dan že prične izletavati.

Če pa nočem valilnice izprazniti, ker vem da bode treba še novih matic v zameno za starejše, potem odvzamem temu oddelku v valilnici le en sat z matico in nekaj čebelami, drugemu satniku v valilnici pa cepim iz dobrega plemenjaka zreli matiĉnjak, katerih se v tem času pri večjem številu panjev po rojih ne manjka, in pridenem mu nekaj mladih čebelic ali pa sat z zrelo zalego močnega izrojenca.

Ad b) Panju, kateremu sem odvezel umetni roj kakor pod *a)* omenjeno, ujamem matico in jo odstranim. Potem vzamem iz valilnice satnik, na katerem sedi matica, čebele pometem s kurjim peresom na beli prtiĉ in matico ujamem ali v matiĉno hišico ali pa, kar je boljše, nastavim jej iz umetnega satovja narejeno cev. Tako cevico naredim, ako ogreti košĉek medstene ovijem okrog mazinca ali pa debelega svinĉnika in na enem koncu te cevice vbodem luknjice, na drugem pa, ko sem vanjo matico ujel, previdno skupaj stisnem in z istim koncem pritrdim s klinĉkom, katerega je dobro namazati nekoliko z medom, v satnik. Čebele kmalu matico osvobodé in brez vsega pomišljanja sprejmo.

Bolj nevarno pa je zameniti roju, ki morda še na veji visi, njegovo ne dosti vredno matico. Čebele v roju, ĉetudi je njihova matica neoplojena, isto nerade zapuste in zato se vĉasih zamena ne posreĉi. Če pa se vendar ojaĉimo matico tako zameniti z oplojeno iz valilnice, treba jo je ujeti. Roj vrzemo na rjuho, poškropimo ga z vodo in hitro matico poiščemo. Panj za ta roj imamo že pripravljen, kakor pod *a)* opisano.

Roj potem vsujemo ali v medišĉe, ali pa za okence in ga pustimo skozi male odprtine v panj zlesti. Ako bi pa v roju mlade matice ne našel, naredim ž njim istotako, ker večina čebel se na potu k žrelu pridruži k že oplojeni matici in med ostankom že ono najdem in odstranim.

Dopisi.

Iz Sada, Dolenjsko, 24. maja 1903. — Topli dnevi proti koncu letošnjega marca so omogočili čebelam prijetne izlete na prve pomladanske cvetice, obetajoč čebelarjem ugoden uspeh, toda nastopivši april jo je drugače zasukal. Takoj od začetka neugodno vreme, na velikonočni torek, 14. aprila, celo snega skoraj čevelj na debelo. Žalostno je bilo gledati pod težo snega škripajoče, deloma razcvetelo sadno drevje. Temu se pridruži na Belo nedeljo in pondeljek še silna slana, da je bila zemlja zmrznjena kakor o Božiču, ter sadje, kar je bilo razcvetelega uniči. Ravno razvijajočo se naravo je tako ostavilo, da kljub temu, da sem videl 1. aprila bukovo zelenje, je bilo cel mesec pozneje, o „Trijaci“, komaj polovica bukovega gozda zelenega. Razume se, kake pasje dneve so imele v tem času naše ljubljenske. Proti koncu aprila je bilo vendar nekaj lepših dni, da so čebele izkoristile, kar je ostalo slani in drugim nezgodam, vendar so še zelo revne potrkale na vrata majnika.

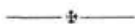
No, maj zopet ta bi se bil s početka rad nekaj kujal, vendar so si čebele nepričakovano hitro opomogle ter v drugi polovici meseca začele splošno rojiti. Jaz sem imel prvi roj 23. maja, torej dober teden poprej kakor lansko leto.

Zdaj imamo od 20. maja krasno vreme, rudeča detelja cvete, smreka med. To leti naša živalica, da je veselje; nadjamo se najboljšega.

Kupci so se oglašali redoma. Plačevali so panj po 8 do 9 kron. Glede na lansko dobro kupčijo pred ajdo smo pričakovali letos boljše cene.

Želeč čebelicam najboljše paše, čebelarjem obilno močnih rojev, pozdravljam vse čebelarje.

J. K. Kastelic.

Raznoterosti.

Kako shranjevati obnožnate sate! Čebele potrebujejo za zalego jako veliko obnožine, posebno spomladi. Toda mraz veliko čebel pomori, kadar ob vsakem vremenu letajo po njo. Čebelarji so zato poskušali več načinov, kako bi jim prihranili čez zimo obnožino, nabrano v jeseni. Kdor čebelari z nepremakljivim delom, si lahko pomaga, če zmečka obnožnate sate z medom v škafu ter ga postavi na suh kraj. Ni ga boljšega pitanca! Kdor pa čebelari v francoskih ali nemških panjih, se bo dvakrat premislil, predno bo zmečkal lep obnožnat sat. Kako naj si pomaga? Skušen čebelar priporoča sladkorjevo zmes, ki naj bo tako gosta, da žlica stoji po koncu v nji. S to zmesjo se zalije obnožina v satovju, sladkor se posuši in prevleče cvetlični prah s trdo skorjo, ki brani, da obnožina ne splesni. Drug čebelar priporoča pa kuhinjsko sol. Z drobno stolčeno soljo se obnožnat sat napraši. Če pa nimamo drobno stolčene soli pri rokah, razstopimo žlico soli v litru vode ter razlijemo solno vodo čez sat. Satovje se tako ohrani v dobrem stanu, mrčes se boji soli kot živega vraga, čebele so nam pa spomladi

za sol prav hvaležne. Tako osoljeno satovje se ne pokvari ne na mrazu, ne na gorkoti. Tako ravnamo seveda le z onim satovjem, v katerem čebele niso že same zalile obnožine z medom in jo zadelale s pokrovci. Obnožnat sat lahko spoznamo od medenega, če ga držimo proti svetlobi. Sat, v katerem je med, je takorekoč svetel in prozoren, v katerem je pa obnožina, temen in neprozoren. — Poglejmo še nekoliko, kako Švicarji shranjujejo obnožnate sate. Švicarji, pri katerih je čebelarstvo tako razvito, da se nam niti sanja ne, vedo dobro, kaj pomeni obnožina spomladi. Zato vedno pazijo, da imajo dovolj obnožnatih satov na razpolago. Če imajo panj, ki ga mislijo jeseni združiti z drugim, ker jim ne ugaja, mu odvzamejo poleti matico, pač pa mu pridajo še sat ž zalego; brezmatični panji naberejo namreč, kakor se je vsak čebelar že gotovo sam prepričal, v obilici obnožine, katero lahko potem dodajamo drugim panjem. Ker se bo pa marsikak čebelar premislil, predno vzame panju matico, pride pa do istega uspeha lahko, če odbira za pleme le matice iz onih panjev, katerim tudi v slabih, neugodnih letih ne primanjkuje obnožine. Dodajajo pa Švicarji obnožnate sate ali že v jeseni in sicer naravnost v sredo plodišča, posebno predno prično krmiti. Dodajajo jih pa posebno spomladi, kadar širijo vališče; v tem času so obnožnati sati zlata vredni, posebno pri rojih, ker ti navadno jeseni ne nabirajo posebno obnožine. — Obnožnate sate napadajo posebno miši in veše. Zato žvepljajo Švicarji tudi obnožnate sate v jeseni, spomladi pa ne več. Predno dodajo sate čebelam, jih ogrejejo na solncu ali v kuhinji. Oni čebelarji, ki imajo odvezljive kvačice, zlagajo pa obnožnate sate, iz katerih so iztresli med, gosto drugega na družega. Med, ki se še drži obnožine, varuje obnožino, do aprila, da se ne spridi. P.

Kako očistiti satovje, v katerih je sprijena ali posušena obnožina, ali mrtve čebele? — Marsikaterega, drugače lepega sata, v katerem je strjena obnožina ali mrtve čebele, nam je žal, da bi ga stopili. Tak sat lahko osnažim na sledeči način: Satnik vzamem vodoravno v roko na jednom oglu, ter rahlo trkam in tolčem po nasprotnem oglu satnika; čebele itd. prično poskakovati iz celic. Ko je jedna stran očiščena, obrnemo satnik in delo se prične na novo. Kar še ostane v satu, pospravijo čebele. P.

Ali škoduje med zobem? Imam dobrega prijatelja, ki bi vse storil zame, le kadar mu začnem pripovedovati o dobroti in zdravilni moči strdi, postane hud (on je namreč lekarnik), in bojim se, da me bo še kedaj naznanil pristojnim oblastvom, ker se brez potrebe vtikam v njegov poklic. Zato le strahoma danes govorim o gorenjem vprašanju. — Med ne škoduje nikoli zobem. Sladkor ali med ne naredi zdravemu zobu nobene škode, pač pa večkrat tožijo osebe, ki imajo slabe zobe, da jim povzročajo strd bolečine. Vzrok je ta: Mravljinča kislina, ki je v strdi, kaj lahko pride v votlem zobu do zobnega živca ter ga razdraži. Torej ne med, ampak zobje so krivi! — Da med ne škoduje, kaže tudi naslednji slučaj: Pri zadnji trgatvi je konj nerodnega voznika tako nesrečno sunil, da mu je dva zoba izbil in spodnjo in zgornjo ustnico počez preklal. Voznik si je pokladal medene obkladke in v nekaterih dnevih je bila globoka rana zaceljena. — V Švici

ima nek kmet kravo, kateri vedno, predno stori, vime oteče. Prvikrat se je obrnil do živinozdravnika, kateri mu je zapisal zdravilo; s tem je ozdravil kravo v desetih dneh. Drugič je pa poskusil strd. Namazal je kravi vime vsak dan trikrat z gorkim medom, in v 4 dneh je bilo vime ozdravljeno, torej 6 dni prej, kakor je rabil zdravnik. P.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 2.: Napravil bi si rad nov topilnik za vosek, pa večjega kot je Simplex od Gerstunga, ki sicer prav izborno deluje in je zelo pripraven, samo za moje čebelarstvo je prepočasen. Kam naj se obrnem, da dobim kaj primernega? (H. L. v G. pri C.)

Odgovor: Najboljši topilnik, kar jih poznam do zdaj iz lastne skušnje in po kritiki raznih čebelarskih listov, je Deseifejev parni topilnik „Universal“, ki se rabi vsled močnega vijaka lahko tudi za stiskanje medu iz satovja, za sadje in drugo. Tvrdba Deseife (Oberhollabrunn N. Oester.) izdeluje to vrsto topilnika v dveh velikostih, za 10 in 15 litrov držeči notranji luknjicasti kotel. Ves topilnik prve vrste tehta 20 kg in velja 40 K, drugi pa tehta 28 kg in stane 50 K.

Vprašanje 3.: Matica lanskega leta družca začela mi je letošnjo pomlad staviti samo trotovo zalego in sicer v čebelne celice, pa raztreseno. Lansko jesen je panj izvrstno nosil in tudi dobro prezimil. Matica je prav lepa. Kako je prišlo do tega? (A. T. v S.)

Odgovor: Najbrže so čebele jeseni matico iz kateregakoli vzroka preglele, in ker pozno v jeseni ni bilo več trotov, je ostala neoplemenjena. Mogoče je tudi, ker je bil — kakor omenjate — panj zelo priden, ob ajdi zastavil za roj, pa ker se je paša odtrgala, je zopet podrl, matico umoril, mladica pa se ni sprašila. Večkrat se tudi zgodi, da postane oplojena matica nerodovita, oziroma, da ne more leči oplojenih čebelnih jajčec, ampak samo neoplojena trotovska. Čez zimo, ko preneha matica z zaleganjem jajčec, se zgosti, kakor trdijo nekateri čebelarski anatomi, ona tekočina v semenskem mehurčku, v kateri plavajo semenske nitke; zato je omenjeni mehurček po zimí vedno manjši, kot ob času zaleganja. Če na spomlad, ko se začno matici v jajčnikih jajčeca razvijati in so že zrela za zaleganje, v semenskem mehurčku še ni v pravem času dovolj tekočine, da bi semenske nitke splavale, potem leže matica trotovska jajčeca, ker se niso mogla ob priliki, ko so šla po jajčnem odvodniku mimo mehurčka, oploditi, to pa zato ne, ker niso mogle semenske nitke iz mehurčka izstopiti, ker so bile pregoste. Zato je videti več spomladi že pri prvih izletih nekaj malih trotov, ki so bili izvaleni v čebelnih celicah. Te sicer, ne redke izjeme, trajajo navadno prav malo časa, ker dobi matica z obilnejšo in primerno hrano dovolj sokov v kri in tudi

mehurček (receptaculum semenis), kjer hrani matica seme (sperma) od trota vse svoje življenje, se napolni s tekočino, v kateri plavajo potem semenske nitke (spermatozoe). Primeri se pa tudi, da včasih mehurček dolgo časa, ali vsled kake bolezni sploh ne pride več v pravi stan. V zadnjem slučaju se matici vsled razvijanja jajčnikov zadek močno debeli, da je videti prav lepa, da bi človek dejal, to je prav „kapital“ matica (a. l. m!), pa je reva le bolna, in sicer za smrt bolna, in če ji sami ne naredimo hitrega konca, našli jo bomo prej ali slej na bradi panja mrtvo.

Izkaz udov.

Nadaljevanje: Ažman Jožef, nadučitelj, Breznica; Benko Božidar, Prečetinci pri Mali Nedelji; Bralno društvo, Sv. Jurij ob Ščavnici; Babnik Jožef, Fužine; Bezjak Frančišek, Gradišče; Bider Frančišek, Lačavas; Bratina Dragotin, učitelj, Šmarje; Cilenšek Alojzij, župnik, Poljčane; Čuček Jakob, Wittmannsdorf; Čop Frančišek, Dobrova; Čok Andrej, posestnik, Lonjer; Graf Frančišek, posestnikov sin, Sv. Marjeta na Dravskem polju; dr. Glančnik Frančišek, odvetniški koncipijent, Maribor; Hajšek Matija, Sv. Ana; Hrovatin Jožef, Popil v Badiki; Habjanič Frančišek, Breg; Hlebš Andrej, posestnik in mlinar, Spodnja Zadobrova; Humek Martin, nadučitelj, Bohinjska Bistrica; Handelsbienenstand zu Weixelburg in Krain; Jug Martin, kmetovalec in čebelar, Avšjan; Jerman Jakob, Lokve; Kočuvan Ivan, Galušak; Kenda Ivan, čebelar, Sela; Kelih Jakob, Sela; Krajni šolski svet, Lesce; Lah Anton, Rocol; Lovšin Mat., Ribnica; Lampret I. P., tiskarna, Kranj; Lavtižar Jožef, župnik, Rateče-Bela peč; Mavrič Matija, Negovski vrh; Medved Frančišek, čebelar, Tacen; Obrekar Frančišek, Dolnji Tribuš; Oven Frančišek, čebelar, Podsmreka; Okrajna učiteljska knjižnica, Kranj; Petek Emerih, Vodranci; Prosekar Matija, posestnik in čebelar, Kotmaroves; Pepan Jožef, Škerbina; Pušenjak Ivan, šolski vodja, Šmihel nad Mozirjem; Pogačnik Filip, Dobrova pri Kropi; Plantarič Anton, Mokronog; Penca Mara, Mokronog; Petrič Ivan, nadučitelj, Rudnik pri Ljubljani; Premerstein pl. Kajetan, Jelični vrh; Praprotnik Mihael, Hudo pri Trziču; Repinc Jakob, Gorje pri Bledu; Ratoj Ivan, bogoslovec, Ljubljana; Rotar Jožef, posestnik, Podsmreka; Rajšp Jožef, nadučitelj, Ormož; Rižnar Anton, mizar, Sv. Lovrenc; Rudež Jožef, grajščak, Tolsti vrh; Rooss E., trgovec, Kranj; Strel Peter, Mokronog; Sodja Jožef, posestnik, Dobrova; Snoj Anton, posestnik in mlinar, Spodnja Zadobrova; Stimmetz Alojzij, Banjaluka; Slatič Ivan, čebelar, Spodnji Velovlak; Strupelec Frančišek, Slepček; Šolsko vodstvo, Št. Jernej; Šola ljudska, Orehovec; Tihole Andrej, posestnik, Ledina; Trpin Ivan Krst., župnik, Mošnje; Unger Frančišek, Spodnja Šiška; Uršič Ivan, čebelar, Idersko; Virient Jakob, Ušenk-Nevlje; Vrbič Mihael, učitelj, Sodražica; Zajec Jožef, nadučitelj, Veliki Gaber; Zupančič Frančišek, šolski vodja, Skomarje; Zunkovič Janko, Sv. Marjeta; Zagar Ferdo, Gorica.

Vspored čebelarskega tečaja

dne 28. in 29. junija t. l.

pri Sv. Andražu v Slov. goricah.

Predvečer (27. junija): Vsprejem iz daljave došlih udeležencev v gostilni gosp. Tom. Toš-a (tik cerkve).

28. junija predpoldnem:

Od 8.—10. ure predavanje v šoli;

„ 10.—12. ure razkazovanje djansko in v besedi, na čebelnem stališču, gosp. I. Matjašič-a.

Popoldne:

Od 2.—4. ure predavanje;

„ 4.—6. „ praktično razkazovanje na čebelnem stališču prireditelja

29. junija predpoldnem:

Od 8.—10. ure predavanje;

„ 10.—12. ure čebelarska opravila na čebelnem stališču g. Jož. Jurančič-a.

Popoldne:

Od 2.—3. ure znanstvena razprava: „Napačni nazori in krivi nauki na polju čebelarstva“.

Od 3.—4. ure zborovanje in posvetovanje glede čebelarske organizacije za Spodnje Štajersko.

H koncu zabavni večer z blagovoljnim sodelovanjem vrlega domačega pevskega zbora

Opomba povodom prihranitve mnogih nepotrebnih odgovorov:

Udeležbo treba le naznaniti, ne pa za vsprejem prositi in odgovora čakati, kajti pristop je vsakemu prost. Nujno se prosi, da vsakdo naznani udeležbo prireditelju do 20. junija, da se zamore preskrbeti pripraven prostor in sploh vse potrebno ukreniti.

Pri Sv. Andražu je ta čas samo ena sv. maša in sicer zjutraj ob 6. uri; bolj oddaljeni udeleženci torej naj pridejo že na predvečer, da tečaj ne bo v verski dolžnosti nikogar oviral.

Najbližnja železnična postaja je Ptuj, od koder je še blizu 3 ure peš hoda, sicer po jako dobri cesti; razun tega je zveza vozne pošte iz Ptujja vsak dan ob 1. uri popoldne.

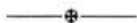
Kakor že dosedaj kažejo oglasi, bodo zastopani čebelarji iz vseh krajev Slov. Štajerske; vsi tedaj, tudi že stareji in skušeni čebelarji, kojim je napredek in povzdiga slovenske čebeloreje na srcu, pridite radi — vsaj 29. junija — se posvetovat o važnih zadevah naše čebeloreje; začetniki pa

in manj večji čebelarji, zlasti iz onih krajev, kjer je še čebeloreja na nizki stopnji, pridite pogledat, kako se čebelari po novejem načinu in z boljšim uspehom ter nabirat znanosti v tej že od najstarejih časov tako priljubljeni panogi kmetijstva!

Na veselo svidenje!

Sv. Andraž v Slov. goricah, 1. junija 1903.
(Ptuj, Štajersko).

Jan Jurančič.

Listnica uredništva.

Gosp. Fr. H. v L. pri K.: Hvala za poslano! Polagoma pride vse na vrsto. — Gosp. Fr. Ks. S. v T. pod Šmg.: Smo čuli o Vaših prvih uspehih. Čestitamo! — Gosp. H. L. v G. pri C.: O, prav dobro, pri Vas gotovo tudi tako! Zdaj ste lahko uverjeni, da je »Čebelarjev« urednik boljši prerok za čebelarje kot Falb e tutti quanti. Če ste radovedni, kako bo jeseni, kar vprašajte ga, nadejati se smete prav povoljnega odgovora. — Gosp. J. Ž. v M. pri L.: Kaj takega je opazilo že več čebelarjev. — Gosp. J. Št. v S.: Prihodnjič! Je prav dobro napravljeno. — Gosp. A. B. v O.: Brez skrbi! — Gosp. P.: Slovarček izide kot posebna knjižica, ki bo le nezatno več stala kot pola, je tudi g. W. tega mnenja; prvo besedo imate pa seveda Vi, in to, prosim, spregovorite, potem se bo začelo takoj staviti. Zdar!

Francoske panje (Drory) izdeluje popolnoma pravilno ter iz dobrega lesa, z vsemi pritiklinami, spredaj dvostenate po 8 K **mizar Ivan Puc** v Ljubljani, Tržaška cesta.

čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti **umetno satovje** iz pravega čistega voska.

 Pravi čebelni vosek

kupuje vsako množino po visoki ceni

Fr. Schupeutz

v Ljubljani.

≡ **Deščice za okvirje** ≡

natančno prirezane 6 mm debele, 25 mm široke, 1000 m franko 2 K pošilja

Alojzij Mrevlje,

žagar v Čepovanu pri Gorici.

— ≡ Cenjena naročila izvršujem točno in solidno. ≡ —

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik **Mihael Rožanec**. — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.